

bode molil, a ona kratko odvrne: »Kakor drugi, tako pa ti«, in med tem vstopita.

Deček poklekne zraven nje, sklene drobni ročici ter ponavlja v jedno mer: »Kakor drugi, tako jaz; kakor drugi, tako jaz!« in kar ne trene z očesom od oltarja. Ko pa pridejo mašnik do povzdigovanja in povzdignejo sv. hostijo, zakliče na ves glas: »Držite ga, držite, da ne pade!« Po sv. maši ga obsujejo ljudje in vprašajo, kaj mu je bilo; a on še bolj začudeno gleda, niso li videli malega deteta, katerega so mašnik kvišku dvignili in samo za prstke na nogah so ga držali. »Še nikoli nisem videl tako lepega deteta, kakor danes«, dejal je, a ljudje so naznanili to g. duhovniku, kateri so prevzeli nedolžnega dečka v svojo skrb. O, srečen deček, ki je videl v resnici, kar vidimo mi le v podobah belega kruha pri vsaki sv. maši. Kajti pri vsaki sv. maši je na naših altarih tisti, ki je ležal v Betlehenskikh jaslicah kot ljubeznivo božje Detece. —ik.

D a r.

vigni roke, pridno moli,
Otrok zlati, sinček moj,
Sveti Nikolaj okoli
Hodi darovat nocoj.

Tu poklekнем ti pred vzglavje,
Môliva obá sedaj,
Da prinese ljubo zdravje
Tebi sveti Nikolaj.«

»In konjička rad bi tudi,
Mati, ali ga dobim?« —
»Zdravje po boleznih hudi,
Pa konjička tudi ž njim.«

»Mati, glejte to svetlobo,
Joj, kako je vse svetló . . .
Mož častit prihaja v sobo,
S sivo brado kot srebro.

Hihih! Kaj vidim, mati?
Konjič bel za njim skaklja,
Vodita na uzdi zlati
Lepa angelja ga dva . . .

Že sta nánj me posadila,
Na konjičku že sedim —
Glejte, glejte, mati mila,
Jaham . . . oj, kako hitim!

Dete v postelji omahne,
Luč ugasne mu očij —
Sinček dušico izdahne,
Mati se v solzah topi.

Stanko pl. Orlovič.

Pripovedke o Tončku.

III.

Y starodavnih časih je živel silno bogat kralj tam v solnčni deželi. Prebival je v palači iz čistega srebra in zlata, iz biserov in dragih kamenov sredi cvetočega vrta. Po tem veličastnem vrtu je žuborel srebrnopeni vir; v njegovi bistri vodi pa so plavale zlate ribice. Po dehtečih cvetkah so frfoleli pisani metuljčki; za njimi pa je skakljala zlatolasa kraljičina, mlada Milena.

Prigodi se, da pride sosednji kralj z veliko vojsko v solnčno deželo. Milenin oče urno zbere vojake vsega kraljestva in gre nádenj. Posreči se mu, da ujame kralja in premaga potem brez težave razkropljene sovražne čete. Ko privede ujetega kralja domov, skliče starešine svojega kraljestva ter jih praša, kaj bi naj počel z njim. Ti mu svetujejo, naj ujetega kralja takoj izpusti neoškodovanega; še več, naj mu podari zlata, srebra, biserov in dragih kamenov iz kraljevske zakladnice, da ne bode njegovo ljudstvo trpelo pomanjkanja vsled vojske. »Saj tako nas uči vera«, pristavijo, »da povračuj hudo z dobrim.«

Kralju se še sanjalo ni, da bi utegnili starešini tako svetovati. Razsrjen jim veli oditi, češ, da bode sam sodil. Nato se polasti vsega premoženja ujetega kralja, in vseh biserov in dragih kamenov premagane dežele. Kralja samega pa dá obglaviti. A glej čudo! Odsekana glava se vzdigne, napiše nekaj na pergament in reče: »Brezsrčni kralj! Ker si povračal hudo s hudim, zato